

İşıqlı sabahlar üçün, parlaq bir gələcək üçün,
çiçəklənən millət üçün, səsi dünyaya yayılacaq bir
gənclik üçün, **düşünərək yaşayanlar üçün**, xoşbəxt bir
ailə üçün, sevincli qəlblər üçün, gülən üzlər üçün,
heyat səhifələrimizi parlaq imza sahiblərinin
qələmi ilə yazmaq üçün

parlaq imzalar

Kitabın sahibi: _____

Oxu tarixi: _____

Ürək ver:

PEYĞƏMBƏR

XƏLİL CÜBRAN

İngilis dilindən filoloji tərcümə:

Rafiz Hacıoğlu

Bədii tərcümə:

Azad Yaşar

Koordinator: Amin
Redaktor: Fərid HÜSEYN
Korrektor: Turac ELDARQIZI
Tərtibatçı: Zülfi XƏLİLOV
Cildin dizayneri: Bayram QAFAROV

Kahlil Gibran
THE PROPHET

Xəlil Cübran
PEYĞƏMBƏR

Bakı, "Parlaq İmzalar" Nəşriyyatı – 2023, 120 səh.

© "Alfred A. Knopf" nəşriyyatı / 1923

© Parlaq İmzalar MMC / 2023

Kitabın bütün hüquqları qorunur. İcazəsiz olaraq hər hansı vasitə ilə nəşri və yayımlanması qadağandır.

Parlaq İmzalar Nəşriyyatı | 126

www.parlaqimzalar.az
info@parlaqimzalar.az
f /parlaqimzalar
0559697259 / 0559897259

Mətbəə: "AVE PRINT" MMC
Çap tarixi: 17.02.2023
Sifariş: 04(07)/23

Xəlil Cübran 1883-cü il yanvarın 6-da Livanın Bşarrə kəndində anadan olub. İbtidai təhsilini bu kənddə alan Cübran 1895-ci ildə ailəsi ilə birlikdə Amerikaya, Boston şəhərinə köçüb. 1898-ci ildə Cübran təhsilini davam etdirmək məqsədilə Livana qayıdıb və “əl-Hikmət” adlı katolik məktəbini bitirib.

Cübranın ilk mətbu əsəri “Mühacir” qəzetində dərc olunmuş “Yenilikçi yazıçı” sərəlvhəli məqaləsidir. Daha sonra onun iki hekayələr toplusu – “Çəmənlər gəlinləri” və “Üsyankar ruhlar” kitabları çapdan çıxıb. Şairin şah əsəri sayılan “Peyğəmbər” ilk dəfə 1923-cü ildə ingilis dilində çap olunub. “Peyğəmbər” indiyədək 100-dən çox dilə çevrilib. Xəlil Cübran 1931-ci il aprelin 10-da Nyu-Yorkda vəfat edib.

Rafiz Hacıoğlu 1953-cü il oktyabrın 20-də Zəngilan rayonunun Mincivan qəsəbəsində anadan olub. 1971-ci ildə APXDİ-nin İngilis və Azərbaycan dilləri fakültəsinə qəbul olub. 1972-76-cı illərdə institutun tərcümə dərnyəinin işində fəal iştirak edib. C. Oruellin “Boğuluram”, “Heyvan Respublikası”, H. Melvilin “Mirzə Bartlbi” kitablarını Azərbaycan dilinə tərcümə edib.

Azad Yaşar 1961-ci il aprelin 10-da Bakıda anadan olub. Bir çox yazıçılardan müxtəlif janrlardakı əsərlərini dilimizə çevirib: “Gizləndən qeydlər” (F. Dostoyevski), “Əziz dost” (Gidə Mopassan), “Korlaşma” (E. Kanetti), “Müsyö İbrahim və Quran çiçəkləri” (E. E. Şmitt), “Bütün əsərləri” (M. Ş. Vazeh).

Mündəricat

Gəminin gəlməsi	9
Sevgi	17
Nikah	21
Uşaqlar	23
Səxavət	25
Yemək-içmək	29
Zəhmət	33
Sevinc və kədər	37
Evlər	39
Libas	43
Alqı-satqı	45
Cinayət və cəza	47
Qanunlar	53
Azadlıq	57
Ağıl və ehtiras	61
İztirab	65

Özünüdərək	67
Təlim-tərbiyə	69
Dostluq	71
Danışmaq	75
Zaman	77
Yaxşılıq və pislilik	79
Dua	83
Həzz	87
Gözəllik	91
Din	95
Ölüm	99
Xudahafiz	103

Gəminin gəlməsi

Əl-Mustafa, seçilən və sevilən, aləmin parlaq günəşi, on iki il ərzində Orfaliz şəhərində ömür-gün sürmüşdü. Bu illər ərzində onu doğulub boya-başa çatdığı adaya qaytaracaq gəminin gəlməyini gözləmişdi.

Nəhayət, on iki ildən sonra, sentyabrın yeddində, biçin ayında, qala divarlarının kənarındakı təpəyə qalxıb sahilə boylandı, o, dumanla birgə yaxınlaşan gəmini gördü.

Beləcə, çırpınan qəlbinin qapıları taybatay açıldı, sevinci dənizi aşıb uzaqlara uçdu. Sonra gözlərini qayıb, ruhunun dərinliklərində səssizcə dua oxudu.

Lakin təpədən enəndə onu bir kədər bürüdü, qəlbi dilə gəldi:

Peyğəmbər

“İndi buralardan dərdsiz-kədərsiz necə ayrılıım?! Axı bu şəhərdən ruhumu yaralamadan necə çıxıb gedə bilərəm?!”

İztirabla dolu uzun günlər keçirmişəm bu şəhərin qala divarları arasında, tənhalığı uzun çəkib o gecələrin. Axı kim kədərindən, tənhalığından qaça bilər, zərrəcə peşman olmadan.

Ruhumun zərrələri səpilib bu küçələrin dörd bir yanına, həsrətimin ayaqyalın uşaqları gəzişir bu təpələrdə, mən onlardan necə ayrılı bilərəm, ağrı-acı duymadan?!”

Bu çıxarılıb atdığım bir libas deyil, bu öz əllərimlə didib-parçaladığım bədənimdir...

Özümdən sonra hansısa bir fikir qoyub getməmişəm. Qoyub getdiyim acı və kədərdən qovrulmuş bir ürəkdir.

Ancaq ayaq saxlaya bilmərəm.

Hər varlığı özünə çəkən dəniz indi məni də səsləyir; bu gələn gəmiyə minib getməliyəm.

Əgər getməsəm, gecə par-par parlarsa da, qalmaq bağlanmaqdır, pas atmaqdır.

Kaş burada qoyub getdiklərimi özümlə apara biləydim. Ancaq nə çarə!

Sözlər ona ruh verən dili və dodaqları daşıya bilməz, indi o özü göylərə tək-tənha uçmalıdır.

Qartal kimi o, günəşə sarı qanad çalanda öz yuvasını aparmır”.

Nəhayət, Əl-Mustafa təpənin ətəyinə çatanda yenedən dənizə tərəf boylandı, gördü ki, gəmisi sahilə yan alır. Göyertədə isə onun doğma torpaqlarından gələn dənizçilər dayanıblar.

Onun ürəyi rıqqətə gəldi, onlara tərəf üz tutub dedi:

“Ey Vətən oğulları! Ey dəli dalğaları ram eləyənlər!

Kim bilir, neçə dəfə üzüb gəldiyinizi görmüşəm yuxularımda, indi çin oldu yuxularım, bu mənim ən mübhəm arzularımdan idi.

Getməyə hazırım. Yelkənlərini açmış səbrim bir əsim küləyə bənddir.

Qoyun bu sakit havada azacıq nəfəs dərim, son dəfə dönüb sevgilə bu yerlərə baxım,

Sonra sizə qoşulub mən də dənizçilərdən biri olacam.

Ey ucu-bucağı görünməyən dəniz, ey yuxusuz ana,

Peyğəmbər

Çaylar və bərələr öz azadlığını, dincliyini sənin qoynunda tapır.

Bu dolaşa-dolaşa açıqlığa çıxan çayın xışiltısı təkrar duyulacağı vaxt,

Bax onda mən sənə qovuşacam; intəhasız üm-
manda intəhasız bir damla olacam”.

Əl-Mustafa tarlalardan və üzüm bağlarından uzaqlaşib gedəndə şəhər darvazalarına sarı tələsən kişi və qadınları gördü.

Elə hey öz adının çəkildiyini eşidir, insanların onu aparmağa gələn gəminin çatdığını bir-birinə xəbər verdiyini görürdü.

Öz-özünə dedi:

“Deyəsən, ayrılıq günü həm də son görüşdür.

Yoxsa bu ayrılıq mənim yenidən həyata qayıtma-
ğımmıdır?

Xışını şumun arasında qoyub gələn cütçüyə;
üzümsıxan çarxını dayandıran kəndliyə mən nə verə
bilərəm axı?!

Qəlb ağacım bar gətirəcəkmi, onu dərib onlara
verim.

İçimdəki arzular bulaq kimi qaynayıb-daşacaqmı ki, insanların mənə uzatdıqları piyalələri ləbaləb doldura bilim?

Mən Kərəm sahibinin əli toxunan arfayammı, yoxsa içindən Yaradanın nəfəsi axan neyəmmi?

Mən aramlıq axtarırdım; axı o aramlıqda nə xeyir tapdım ki, indi onu da səxavətlə başqalarına bölüşüm.

Əgər bu gün mənim üçün biçin gündürsə, gö-rəsən, hansı toxumları səpmişəm zəmiyə, hansı unudulmuş fəsildə.

Əgər, həqiqətən, çırağımı başım üstə qaldıracağım saat yetişibsə, onda onun içində yanan alov qəlbimin halı deyilmə?

Və mən çırağımı içiboş və sönmüş halda havaya qaldıracam.

Bu gecənin sahibi çırağıma yağ töküüb odlayacaq”.

Bu, Əl-Mustafanın dilə gətirə bildikləri idi. Ancaq deyə bilmədiyi nə qədər söz elə onun ürəyindəcə qaldı, çünki ən məhrəm sirrini heç kəsə açə bilməzdi.

Şəhərə qədəm basanda hamı onu qarşılamağa çıxdı və bir ağızdan hörmətlə onu çağırıdılar,

Peyğəmbər

Şəhər ağsaqqalları irəli çıxıb dedilər:

“Getmə, tərək etmə bizi.

Sən zülmətimizə işıq saçansan, sən varlığını bizi arzulardan-arzulara aparansan.

Sən aramızda nə qəribəsən, nə də ki qonaq, sən bizim oğlumuzsan, sən bizim əzizimizsən.

Qoyma gözlərimiz üzünə həsrət qala”.

Rahiblər və rahibələr dedilər:

“Qoyma dalğalar səni bizdən ayırsın, qoyma bə-rabər keçirdiyimiz günlər şirin xatirəyə çevrilsin.

Sən həmişə bizim aramızda ruh kimi gəzmisən, kölgəni, işığı üstümüzdən əskik etməmişən.

Səni çox sevirdik, ancaq sevgimizi dilə gətirə bil-mədik, onun üstünə pərdələr çəkmişdik.

İndi açdıq o pərdəni, götürdük gizlətdiyimiz eşqin üstündən, indi hər şey sənə əyan oldu”.

Həmişə belə olub: “Sevgi ayrılında üzə çıxır”.

Başqaları da gəlib ona yalvarıb-yaxardı. Ancaq o heç kəsə cavab vermədi, eləcə başını aşağı saldı. Yanında dayananlar onun göz yaşlarının sinəsinə necə axdığıнын şahidi oldular.

O, camaatla birgə məbədin meydanına tərəf addımladı.

Həmin məbəddən Almitra adlı qadın çıxdı. O, kahin idi.

Əl-Mustafa qadına ehtiramla baxdı. Çünki bu şəhərə gələndə onu ilk tanıyan, ona ilk iman gətirən bu qadın olmuşdu.

Qadın onu salamlayıb dedi:

“Ey Allahın elçisi, sən çıxdandı, gözünü yollara dikib öz gəmini gözləmişən.

İndi isə o gəmi gəlib və sən getməlisən.

İndi xatirələrlə dolu yurdunun həsrətindəsən, bizim sevgimiz sənin əl-ayağını bağlamasın.

Ancaq getməmişdən qabaq səndən bircə xahişimiz var, ürəyini aç bizə, bildiyin həqiqətləri bizimlə bölüş.

Biz səndən öyrəndiklərimizi övladlarımıza öyrədən, onlar da öz övladlarına öyrədər, beləcə, öyüdləriniz əbədi yaşayar.

Tək-tənha qaldığımız günlərdə sən bizi daha yaxşı tanımışan, oyaq ikən necə güldüyümüzə, necə ağladığımızı şahid olmuşan.

Peyğəmbər

Ona görə də bizi bizə tanıt. Həyatla ölüm arasında nə bilirsənsə, onlardan bizi də agah elə, vəqif olduğun hər şeyi bizlərlə də bölüş”.

O da cavabında dedi:

“Ey Orfaliz əhli, mən qəlbinizdəki həqiqətlərdən başqa sizə nəyi deyə bilərəm ki?!”